

KÖLTŐK

Mint klasszikus kínai mesterek
képén, olyan a táj... Ámulva nézed
a fényben fürdő fákat, s felidézed
a klasszikus kínai verseket,

és jönnek a költők, a dalnokok,
Li Taj-po, Po Csü-ji, a drága holtak,
akik tavaszról és borról daloltak,
mellükben újra élő szív dobog,

karcsú korsójukból borral kínálnak,
s kecses csészéből kortyolgatva, boldog
barátságtól kap lelked könnyű szárnyat;

szelíd mámorban szép szavakba szőtt
sóhajjal ölelkeztek és daloltok:
siratjátok a jelent és jövőt.

SZOBOR

Padláson lelt, ódon kis kőszobor,
hogy kit ábrázolt, már nem tudja senki.
Kövéhez nem tapad emlék, belengi
a feledés. Személytelen, komor.

Kövében is az emlék mind kiégett,
nem háborgatja sem múlt, sem jelen.
Érzéketlen, rideg és szenttelen.
Kőfejtben szétfoszlott ábránd az élet.

De rügyfakasztó, friss tavaszi széllel
a kőbe dermedt szív remélve dobban,
a pillátlan szem felnyílik egy éjjel:

mintha keresne valamit titokban –
s száraz szemmel, fájón, semmit se látva,
egy könnyet ejt az idegen világba.

ELÉGIA KIVÁGOTT ERDŐRE

Sikolt az erdő. Hull gyönyörű lombja,
fogynak a fészkek, elhal a madárdal,
gyúl a kivágott, bús fatörzs halomba;
nem jön többé vidám sereg a nyárral,
hogy friss szamócat szedjen, és virágot.
Faodvukat veszítették, és egy éjjel
elmenekültek a kecses drúádok
a szépséggel, költészettel, mesével;
elnyelte a mocsok, a sár, a por.
Jaj, elvitték kisírt, szomorú szemmel
emlékét is a hóskornak, mikor
istennőkkel enyelgett még az ember.
Lepusztult tájon göthösen, örök
éhséggel ványadt róka sündörög.

SÍRNAK A FELHŐK

Olyanok így, szorosan összefűjva,
mint gyászmisén az öregasszonyok,

akikbe befagyott az allélúja,
és fénytelen szemükből könny csorog.

Gyászt öltöttek a nyári fellegek,
sírásokká vált hajdani barátok,
hogy könnyeikkel eltemessenek
egy értelmét vesztett, komisz világot.

Hull hát a könny, ömlik, zuhog, özönnel,
dagad a folyó, és harsogva árad,
előnti a várost, vetést, a gyárat,

elmossa a hömpölygő égi könnyel
a trösztöket, drogot és puskaport,
a népirtást, a félelmet, nyomort.

FEKETE ÉG

Qu'il était bleu, le ciel, et grand, l'espoir!
L'espoir a fui, vaincu, vers le ciel noir.
(Paul Verlaine: Colloque sentimental)

Mily kék az ég, amíg tüzel szívünkben
a Holnap álma, a bohó remény!
Derű és szépség árad mindenünnen,
a világ csupa szín, tündéri fény,

csalogánydal szól éjjel pataknál,
és női kézzel simogat a lég...
De jaj, a dal forrása elapadt már,
szennyes a víz, és elborult az ég!

Kopár berekben üresek a szívek,
nincs boldog nász tarlott fák alatt,
csak szarka jár ott, és vedlett egér.

Kifakultak az Úr vásznán a színek,
kábitó pompájukból nem maradt
csak fekete s piros, a gyász s a vér.

CSÜGGEDTEN, ÁRVÁN...

Csüggedten, árván és kitzasztottan
vánszorog vedlett házfalak alatt.
Ott él, a porban, utcai piszokban.
Szívében nincsen vád, sem indulat,

csak fájdalom és bánat van szemében,
alázattal, megtörve könnyörög –
nem falat húsert, hogy ne haljon éhen,
egy pillantásodért ígér örök

hűséget, egy jó szót, simogatást,
emberséget remél csak, semmi mást,
a sorstól már többet kívánni nem mer.

Súgd azt a jó szót a fülébe, Ember,
hadd töltsé el a boldogság, a béke,
és szálljon csendben a kutyák egébe.

Denumire autor: Jánosházy György

Látó Szépirodalmi Folyóirat